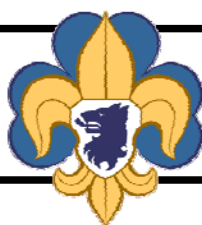

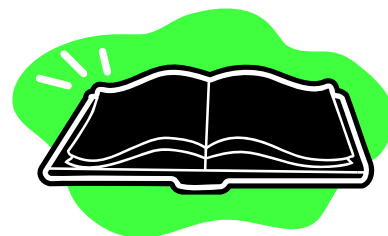
Tábor 2008, Berounka, Rádcovský kurz...

XIII. ROČNÍK

ŘÍJEN 2008

OBSAH

Skauti na táboře – Čára	3
Tábor skautek – Sowa	6
Tábor - vlčata – Koza	8
Tábor světluška 2008 – Kiki	9
Lesní škola Janinka – Kiki	10
Oldskauti na Berounce – Viky	11
Renesance klubovny – Maggi	15
Rádcovský kurz I – Woko	17
Rádcovský kurz II – Panda	18

Skauti na táboře

Na letošní tábor odcestoval plný počet skautů, což znamená plných deset kousků – Zvěd, Kája, Tučňák, Panda, Mára, Křoví, Jágr, Píp, Vrut a Johny.

Nástup na tábor měli jako již tradičně o den dříve než ostatní, aby pomohli s budováním tábora, za což všem, kteří se dostavili, patří velký dík.

Ale teď již k tomu, co jsme všichni společně na táboře zažili. Jednou z hlavních náplní bylo dokončení celoroční etapové hry

Templáři. Po celoročním klání bylo pořadí nesmírně vyrovnané, a tak jsme očekávali velice dramatické boje. O konečný templářský poklad bojovali tři komturství – Kypřané, Pařížané a Jeruzalémští. A cesta to nebyla nijak jednoduchá. Museli obstát ve spoustě náročných zkoušek

jako například vrhání oštěpem, bránění pevnosti Akkon, dlouhá cesta pokání naboso, upalování kacířů, ošetřování zraněných spolubojovníků, zapalování ohně z deseti metrů či noční přepad saracénského tábora. Ze všech těchto zkoušek vyšlo nejlépe komturství pařížské, a tak na poslední pouť za pokladem startovali jako první, v patách jim pak byli Kypřané, následováni jeruzalémskými bojovníky. Své vedení však neuhájili, a tak se z konečného triumfu a zisku Putovního poháru skautů radovali až ti nejposlednější – komturství jeruzalémské ve složení Zvěd, Kája a Tučňák.

Současně s hlavní linií etapové hry probíhala i soutěž jednotlivců. Někteří na táboře zabojovali a z úplného dna žebříčku se vyšvihli na mety nejvyšší, někteří „lídři“ naopak ustrnuli. Nejlepším se nakonec stal rytíř Mářa, který společně s Vrutem bojovali naprosto vzorově a dělali nám tak všem radost a díky tomu obsadili první dvě místa.

Kromě etapové hry jsme samozřejmě měli i další program. V rámci zálesáckého odpoledne si skauti vyzkoušeli odlévání stop nebo

pečení masa v Setonově hrnci, což se nám, ač jsme to nečekali, podařilo a všichni jsme si na našich výtvorech nakonec pochutnali. Dále se skauti zúčastnili prvních roverských olympijských her Drnovka 2008 nebo si při středověkém odpoledni vyzkoušeli život templářů ve středověku. Jezdili s dřevcem na „koni“, vrhali nožem a sekerou, bojovali na život a na smrt kolem kůlu a střetli se v souboji na kládě s ostříleným templářským válečníkem, který dostal své pověsti a všechny poslal spát se spoustou modřin, podlitin a odřenin.

A nebyl by to tábor, kdybychom nevyráželi na výpravy. Za zmínku určitě stojí delší cyklovýpravy, kdy jsme se podívali až na Bolfánek u Chudenic. Tady si každý ověřil jak je na tom s fyzickou kondicí, kdo dobře a kdo by měl naopak potrénovat. Cestou jsme samozřejmě zažili spoustu legrace a pobyt na Bolfánku zpestřil Čudla odvážným freestyle sjezdem příkrého srázu. Všichni jsme měli mobily v pohotovosti a celý pokus natáčeli, ale k našemu nesmírnému smutku Čudla sjezd zvládl, a tak jsme pořad Natočto o další pikantní video neobohatili☺. Díky tomu, že jsme na táboře, jak již se stalo tradicí, měli kola, mohli jsme bez problémů zajíždět na koupaliště do Ptenína, jelikož naše stará dobrá Drnovka měla barvu všelijakou, jenom ne tu „koupací“. V Pteníně budou na naše skauty jistě dlouho vzpomínat, jelikož zde stihli vyjíst celou zásobu párků v rohlíku a ještě při tom naučili místní „ostřílené borce“ hře v ping-pong.

Závěrem bych chtěl tedy všem poděkovat za, až na výjimky, bezproblémové chování. Zvědovi, Jágrovi, Pandovi a Křovímu popřát hodně štěstí a úspěchů do roverského kmene a na zbývajících šest kousků se budeme všichni těšit v září.

Za vedení skautů Čára

Tábor skautek

Celý letošní tábor skautky strávily ve složení Špunt, Indián, Tygr, Rainbow a na druhou polovinu přibyly ještě 3 nové – Beruška, Jehlička a Pavouček. Celých 14 dní je jako etapovou hru doprovázel výjimečný a neobvyklý příběh dvou kamarádek, které se vždy staraly jen o to, co letí ve světě módy, kam je nejlepší zajít na skvělý oběd a co je udělá ještě krásnější. Bárbí Anneliene a

Shelly si užívaly své krásné, nenáročné, načančané a především růžové životy, dokud jim neztroskotala loď, plující na Maledivy, na ostrově plném krvežíznivých lidožroutů. Trvalo dlouho, než se jim podařilo zajistit si pomoc. Tato hra nesla název *Noční můra každé bárbí*.

Celotáborová hra však nebylo to jediné, co nás všechny provázelo od neděle 29.6. do soboty 12.7.2008. Další každodenní aktivitou bylo plnění drobných úkolů, vcelku nazvané *Když se nudíš, tak se nudíš*. Ne že by se skautky nudily, na to prostě nebyl čas. Každá volná chvíle se vyplnila činností ať už znalostního či praktického charakteru. Když se

zrovna nekonal žádný úkol ani žádná etapa, dostaly skautky čas na psaní deníků. Letos se překonaly všechny a mile překvapily. Každý den byl podrobně popsán a většinou nechyběly ani obrázky. Největším „šokem“ byl deník Špunta, který k tomu měl vždycky menší odpor. Jeden den byl přes několik stránek, každá činnost do detailu popsána. Zaslouženě vyhrál psaní deníků, odborně nazváno *To je tábor, napsala...* A aby toho nebylo málo, měly jsme každý večer tajné rande, kde jsme si vše shrnuly, postěžovaly a spoustu jiných věcí typu Top secret!

To by bylo k našim každodennostem asi vše. Dále bych asi přešla k tomu, co vyjímečného a naprosto povedeného jsem se skautkami prožila. ☺ Tou úplně nejvíc výpravou byl asi Holýšov. Každá jsme si z něj přivezla suvenýr v podobě slušivých Téček (mladší skautky takové trošku jinší). To byla fakt nezapomenutelná *action* a hlavně to, co následovalo. Ale o tom raději pomlčím. ☺ Jinak dál jsme si párkrát zajely na kolech na koupaliště do Ptenína. I tam to bylo naprosto super a nejradši bychom tam jezdily každý den. Seznámila jsem tam holky s kamarádkou chobotničkou, naučily jsme se základy masírování a hlavně jsme úspěšně provedly záchranu mého důležitého a tajného taháku, který se prostě najednou ocitl na hladině vody dál od břehu. Naštěstí jedna skautka nelenila a okamžitě se mu vydala na pomoc. ☺

Poslední věc, o které stojí za to se zmínit, bylo přecházení tří světlušek (Berušky, Pavoučka a Jehličky) mezi ostřílené skautky. Letos jsme si pro ně vymyslely úplnou novinku, kterou si nakonec užily i skautky starší. Málokdy si totiž máte možnost tohle prožít. Ale opět podrobnosti neprozradím. Jestli budou holky chtít, povypráví vám o tom samy. ☺

Loučím se a těším na příští rok!

Vaše Sowička

Tábor – vlčata

Tábora se letos zúčastnilo 9 vlků. Ústředním motivem byla letos pro vlčata etapová hra Hobit. Hned první večer po tom, co nás navštívil Neptun s mořskou pannou, čekala na vlky další vzácná návštěva. Bilbo Pytlík a Gandalf jim sdělili, že je čeká dlouhé a náročné putování, na jehož konci však bude bájný drahokam Arcykam. Vlčata (teď už vlastně

trpaslíci) všechny úkoly plnila rozdělena do dvou trpasličích rodů. Hned v první etapě je čekal boj se zlobry, ale to zdaleka nebyl poslední souboj. Po Středozemi se totiž pohybuje spousta nepřátelských stvoření – skřetů, vrků, pavouků a nakonec i strašný drak Šmak. I toho se však trpaslíkům podařilo přemoci. Trpaslíci nejen bojovali, ale také plnili jiné záladné úkoly – vymýšleli hádanku pro Gluma, poslepu procházeli bludiště, zpívali a hráli Elfům. Až do konce to byl napínavý boj, nakonec si nejlépe vedl rod ve složení Jindra, Vojta, Vítek, Nik a Líza.

Aby se předešlo svárům mezi rody, byl na počest padlým trpaslíkům Arcykam společně slavnostně zakopán na tajném místě.

Počasí nám letos přálo, takže jsme si užili i koupání a ježdění na lodích. Nechybělo ani tradiční lovení bobříků a plnění odborek a stříbrných stop. Velmi povedená byla letošní novinka – Olympijské hry. Úvodní a závěrečný ceremoniál v režii Čáry byl skutečně nezapomenutelný. Kam se hrabou jeho čínští kolegové. Také v čajovně se vlkům líbilo. Kroužky, návštěva hasiče pana Polívky a projížďka na koni byly příjemným zpestřením. Tečku za společným programem udělala sobotní disco trysko, kde se všichni pěkně vyřádili. Tábor proběhl bez jakýchkoliv větších problémů a myslím, že všem se na něm moc líbilo. Nezbyvá než se těšit na ten další.

Koza

Tábor světlušky 2008

Kde začít? Není nejlepší psát o táboře tři měsíce po něm (koncem září). To už člověk ledacos zapomněl, ale je fakt, že to, co utkvělo, stojí za to! Takže na co si vzpomínám... Začnu etapovou hrou, která měla letos obzvláště zajímavé téma (alespoň pro světlušky i nás) – Hujambo Afrika (swahilsky = vítá vás Afrika). Světlušky byly rozděleny do dvou kmenů, jejichž společným cílem bylo poznat život v Africe (ze všech stránek) a pokusit se o co největší rozvoj svých kmenů. Nezapomenutelnými etapami byl odchyt zeber do bezpečí (zebříčky Dolín a Skřítek byly neodolatelní ☺), bodypainting africké krajiny (na mě a Skřítku), výroba keramického nádobí, luštění afrického písma. Ani obřadním ohňům v kmenových hábitech s náčelníkem nechybělo kouzlo.

Na táboře se i letos tradičně lovily bobříky, Fousek a Kostík si splnily Tři kapky rosy, Sušenka, Kostík a Fousek si splnily první hvězdu a spoustu dalších světlušek i různá světýlka. Vzhledem k úžasnému slunnému počasí jsme se nejednou pořádně vykoupaly v Drnovce i Pteníně a povozily se na lodích. V rámci společného

programu s ostatními oddíly se světluškám hodně líbily Olympijské hry a čajovny.

Doufám, že všem 10 světluškám se letošní tábor líbil a těší se na příští (stejně jako já)!!!

Kikina

Lesní škola Janinka

V březnu jsem se rozhodla, že se přihlásím na Spojené lesní školy - vlčáckou a Janinku. Odhodlávala jsem se dlouho, ale po absolvování seznamovacího víkendu ve Dvoře Králové v dubnu a letní části na Drnovce, jsem moc ráda, že jsem nakonec tu přihlášku poslala. Sešla se skvělá parta lidí, jak báječných instruktorů, tak i frekventantů!!!

Letní běh mnohonásobně překonal mé očekávání. Prožila jsem skvělých a nezapomenutelných deset dní s lidmi co jsem v podstatě neznala (to se mi často nestává ani s lidmi, co znám). Znovu jsem v sobě objevila chuť pokračovat v tom, co dělám pro skauting (a i vlastně pro sebe). Načerpala jsem spoustu nápadů, vyměnila jsem si zkušenosti, poznala výjimečné osobnosti. Mimo přednášek, fitek, ohňů, putování, „ohrvávacích her“, jsem nečekaně prožila spoustu emotivních a duchovních zážitků při poznávání osobnosti Františka z Assisi a sv. Alžběty Durynské. Nepopisuji program, protože kdo tam těch 10 dní nebyl, nic moc by mu to neřeklo. Jen můžu doporučit všem – vyražte na nějakou vzdělávací akci! Stojí to za to!

Kikina

Oldskauti po pěti letech opět na Berounce

Ano, už je to pět let od doby, kdy byli oldskauti naposled na Berounce. Trochu nám trvalo, než jsme přesně určili, v kterém roce to bylo. Ale pak jsme si vybavili první stovky metrů, při kterých jsme s údivem hleděli vzhůru do stromů podél řeky, kde byly ve větvích zamotané poslední zbytky důkazů o tom, jak vysoko zde byla voda v srpnu 2002 při tehdejší povodni. A my jeli rok poté.

Proč jsme si to zopakovali až po pěti letech, když nám lodě leží ve skladu celý rok a Berounku máme za humny? Nevím, ale znáte to. Máte chuť a nemáte čas, nebo máte čas, ale nemáte chuť, pak může nastat i případ, kdy není ani čas a ani chuť. Ten je asi nejhorší. No naštěstí se letos domluvilo pár lidí, kteří kromě času měli i chuť a toho bylo třeba využít. Vybral se termín a bylo rozhodnuto. Z původně domluveného počtu lidí už vypadl pouze Džoník, a tak nakonec odjelo 7 lidí a čtyři lodě. Není to mnoho, ale jak se praví v jednom našem přísloví, nemusí hned pršet, stačí když kape.

Naše cesta začala ve středu odpoledne, kdy jsme se přesunuli na tábořiště u Dolanského mostu. Byl poloprázdný, a tak jsme si vybrali místo hned u vody. Připravili jsme lože a zamířili do blízkého kiosku.

Proč hned do kiosku? Bylo totiž třeba určit přesný plán naší cesty a u kiosku byl stůl, na kterém se nechala rozložit mapa. Víte? Před spaním jsme se se Šatem ještě vykoupli v řece. Vody moc nebylo, což nás trochu rozladilo, ale byla teplá a hlavně čistá. To mě překvapilo nejvíc. Byl to důkaz, že zprávy o tom, kolik peněz se v posledních letech investovalo do projektu za čistou Berounku, zřejmě nelžou. Spát jsme šli plni očekávání, co nám dny příští přinesou a jaká překvapení nám připraví.

I přesto, že jsme vstávali poměrně brzy, na vodu jsme vyrazili až po desáté hodině, věrni tvrzení, že vodák, který je na řece před desátou hodinou není vodák, ale přízrak. Laka byla od rána nějaká zaražená, tak jsem se jí zeptal, co je jí. Sdělila mi, že je před námi jeden jez, ze kterého má obavy a až bude za námi, bude zase v pohodě. Na to jí Bedlák řekl, aby si z toho nic nedělala, že to je jenom „taková pudová záležitost“. Laka vytřeštila oči. Zřejmě jí nešlo do hlavy, co mají ten jez a její pudy společného. Ale Bedlák hned dodal, že „buď to pude a nebo to nepude“. Tohle Bedlákovo vysvětlení jí ale moc neuklidnilo. Ale její obavy byly zbytečné. Spolu s Lád'ou nám neukázali první fázi

eskymáckého obratu za celou vodu ani jednou. Cesta příjemně utíkala. Nikam jsme nechvátali, sluníčko jelo na plný pecky, koupání kdykoliv přímo z lodi, každou chvíli soulod', i Rozumně Uložená Měna byla po ruce. Takže nám nechybělo vůbec nic. Nadryby, Darová, Planá, Čivice, zřícenina hradu Libštejn a konečně tábořiště Kobylka – cíl našeho prvního dne. Dorazili jsme pěkně hladoví, protože v Plané, kde jsme chtěli původně obědovat, nevařili. Největší hlad měl asi Šat, protože po pozření porce nadívaných bramborových knedlíků na nic nečekal a okamžitě zatuploval. A když dojedl, šel hned spát – asi byl přepapánek. Ráno nám pak vysvětloval, že ty knedlíky sice nevypadaly špatně, ale špatně se mu po nich udělalo. To my, co na rozdíl od něho jíme střídavě, jsme byli v poho a tak jsme ještě chvíli (větší chvíli) poseděli, dokonce i na kytaru došlo. Moc se nám tam líbilo, točili tam totiž výbornou kofolu.

Na druhý den jsme z kempu odjížděli téměř jako poslední. Hnída musela počkat, až do kempu dorazí bankomat, protože jí zaskočilo, jak je na vodě draho. Navíc bylo před vyplutím třeba opravit malou díрку v Tlučkojc „nerozbitném“ plastovém ledoborci. Po dlouhých úvahách nad způsobem opravy to nakonec spravila žvýkačka značky Wrigley's a kvalitní stříbrná lepenka. V půl dvanácté jsme konečně vyrazili. Čekala nás cesta do Zvíkovce. Tentokrát jsme se hladem nenechali zaskočit, a tak když jsme pod hradem Krašov uviděli na břehu tabuli, na které byly rozepsány ty největší dobroty, na které můžete na řece Berounce narazit, bylo rozhodnuto o tom, že zakotvíme. Ukázalo se, že to bylo správné rozhodnutí. Jen po jídle se chlapci nějak nemohli zvednout ze židle. Nepomáhalo vůbec nic. A tak jsme se s Hnídou, Lád'ou a Lakou rozhodli, že pojedeme sami a ať si nás chlapci dojedou. Ten kousek cesty se mi líbil, protože jsem se konečně dostal na zadáka. Jo já jsem vám to ještě neřek. Já jsem letos dělal Bedlákovi háčka. Okolnosti nás svedly do jedné lodi. A protože Bedláček má o páááár kilo víc než já a já bych tak musel řídit loď z výšky jako benátský gondoliér, musel jsem dopředu. Chlapci nás samozřejmě hravě dojeli, ale já jsem si svoji pozici užíval až do Zvíkovce. Zvíkovec byl tradičně narvaný k prasknutí. Tady už byly k vidění ve velkém množství i rafty a dokonce i velká plavidla v podobě umě sestavených vorů. Ve Zvíkovci dostal Lád'a svou novou

přezdívkou. Jeden mladík, již notně posílený rezavým mokem (a možná i něčím jiným) si totiž Lád'ou spletl s frontmenem skupiny Katapult. A o svém objevu začal přesvědčovat i ostatní tak vehementně, že Lád'ovi ten večer a taky ráno neřekl nikdo jinak, než Olda Říha. Dokonce se s ním i fotili na památku.

Druhý den ráno nás vítala zatažená obloha. Slabě přšelo celou noc a nepřestalo ani ráno. Takže jsme si řekli, že jedenáctá rozhodne a pěkně jsme si na ní počkali. A co myslíte? Rozhodla. Vykouklo sluníčko a opět nám slibovalo hezký den. Pod Skryjema nás na chvíli vyděsila černá mračna, a tak jsme se ochotně zastavili v tábořišti „AHOJ“ . Po půlhoďce jsme vyrazili dál. Čekal nás nejhezčí úsek sobotní plavby okolo zříceniny hradu Týřov a údolím Týřovických skal. Za nimi už na nás čekal oběd v hospodě „U rozvěďčíka“, o které se zmiňoval ve svých knihách spisovatel Ota Pavel. Kousek dále po proudu, v domku, který stojí poblíž bývalého přívozu, jsme pak minuli muzeum Oty Pavla. Za ním pak na nás čekal jez u Nezabudického mlýna. Tam jsme byli trochu zklamaní (hlavně Laka s Lád'ou), protože šlajсна, která se dříve normálně sjíždí, byla zřejmě kvůli nízkému stavu

vody uzavřená, a tak šly lodě dolů po kamenech ručo fůčo. A jelikož se už sluníčko začalo pomalo sklánět k obzoru, bylo rozhodnuto, že pro dnešní den končíme už před Roztokama, v kempu Višňová. Nakonec se ukázalo, že to nebylo zrovna šťastné rozhodnutí. Moc se nám tam nelíbilo. Hlavně Šatovi. Chcete vědět proč? Tak se ho zeptejte, já nejsem žádná drbna. Jó, a taky se tam kradlo dříví, hrůza!

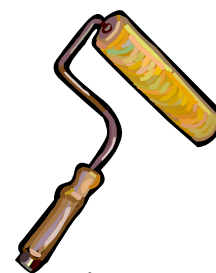
A už tu byla neděle. Tentokrát jsme vyrazili na vodu včas, protože nás čekal pomalý úsek do Zbečna a pak cesta domů. Největší šok nás čekal za první zatáčkou, cca po 400 metrech, protože se před námi objevilo tábořiště, které bylo na první pohled mnohem sympatičtější, než to, které jsme právě opustili. Ale co naplat, pozdě bycha honiti. Posledních osm, deset kilometrů jsme si užili. Nikam jsme nechvátali, jezdili jsme s Bedlákem schválně kolem kamenů a nehlásili je v domnění, že se snad přece jenom někdo udělá. Ale nikdo nám radost neudělal, naopak, skoro jsme se udělali my dva. Znáte to, „kdo jinému jámu jámu, sám do ní sám“.

A pak už přišlo Zbečno. Konec plavby, přípitek, balení, oběd, čekání na odvoz a cesta domů. Škoda, bylo to krásné, ale krátké. Tak snad si to zopakujeme dříve než za dalších pět let. Jen houšť a větší kapky.

VIKI

Renesance klubovny

Na víkend 9.-10. srpna si aktivní R&R naplánovali zkrášlení naší klubovny. Sešli jsme se už ve čtvrtek, protože takový vybělení (respektive vyoranžování nebo kdo chce třeba vyrůžování ☺) není jen o štětce a barvě, ale taky o vystěhování a přesunu nábytku. V pátek jsme se sešli asi v 17:00, všechno, co se nevystěhovalo, tak se obalilo igelitem (cca jsme spotřebovali 100 metrů čtverečních) a oblepilo lepenkou (cca 4-5 lepenek). Pak už se jen čekalo, až se zasádnou různé díry a omšelinky. Jenže to jsme čekali hodinku, dvě hodinky a pak ještě až to zaschne a ošmirgluje se, takže s bílením se začalo celkem dloouho. Dolín si vzal štětku a všem nám pěkně ukázal, jak se s tou štětkou má pěkně štětít. Nahoru dolů doprava doleva ... (jeho

ujišťování, že to určitě nedělá kocoury, nikoho neujistilo) a když pak odešel domů, čaply jsme tu štětku my (Maggi, Nudle a určitě ještě někdo, ale Bůh ví, že moje paměť není ok =D). Mezitím roveři pod Kozovo vedením pořád pěkně sádrovali a sádrovali... Když už bylo asi 23:00, přišla nás navštívit veselá Kikina a viděla veselé věci -> sádrové obtisky rukou na našich tělech, různě velké oranžové fleky na našich obličejích a tak se rozhodlo, že se bude pokračovat v sobotu v 8:00 ráno. S úlevou jsem odjela domů, ale nějakí borci si ustlali přímo mezi kýblema s barvou a ještě ty větší borci si postavili stany... Druhý den se nás sešlo o něco víc, z veselé Kikiny, Nudle a Maggi se stali malíři pokojů, Ježa zápasil se speciální barvou do koupelny, Prach s Čudlou se věnovali stropům (a vytáčeli žárovky ☺) Koza štětičkoval kolem futer, Skřítek s Dolínem natírali futra a Zvěd s Křovím a se Sportákem dělali od všeho něco... Jj, byla to dřina, ale když nám došla barva (naštěstí to vyšlo akorát), tak jsme viděli, že to stojí za to. Na konci naší brigádičky došlo na nutný úklid, pověšení závěsů a stržení igelitu. Spolu se změnou barvy stěn, jsme v klubovně změnili i koberec (asi bylo na čase, protože kdo se někdy sunul po našem koberci

po kolenou, tak ví, že to pěkně bolelo...). A protože k položení koberce došlo až ve středu (nezúčastnila jsem, ale ti co ano tak vám o tom povypráví) proběhl finální úklid až potom.

Za všechny, co se zúčastnili doufám, že se vám to v novém líbí...

A ti, co tām byli a pracovali a já je nezmínila, ať se nezlobí... /vid' Háboo/

Maggi

Rádcovský kurz I

Na schůzce roverů juniorů mi bylo sděleno, že se mám zúčastnit Rádcovského kurzu, který se koná od 26.9 do 28.9. V pátek jsem si sbalila potřebné věci a vyšla jsem směr skautská klubovna v Příchovicích. Kolem sedmé hodiny jsem byla na místě, kde už byla spousta lidí, ale já jsem znala jen Špunta, Indiána, Wewerku, Spinkalku, Pandu, Pípa a Karla. Dali jsme si věci do zadní klubovny a zanedlouho byl začátek. Před večerním programem jsme se měli navečeřet (se Špuntíkem jsme měly opravdu hodně jídla ☺). Večerní program měla na starosti Kula. Ze židlí jsme udělali kroužek a postupně měl každý říct svoji přezdívku a jednu informaci o sobě. Dobřany i Přeštice to zvládly skvěle - až na nás. Když Špunt pronesla: „Já jsem Špunt a nesnáším koně“, byl konec ☺. Nikdy bych nevěřila, jak těžké je se představit. Pak následovalo vyrábění jmenovek a několik dalších seznamovacích her. Večer utekl hrozně rychle a šlo se spát.

Ráno měl být budíček v půl osmé, ale někteří byli tak aktivní, že rachtali snad už od šesti hodin. A ani budíček v podobě otevření okna nebyl nijak příjemný. Rozcvička byla nepovinná (takže Příchovice se jí samozřejmě zúčastnili)? Ještě dopoledne přišel Zvěd a začaly přednášky. Pro představu: za celý víkend jsme absolvovali: Historie skautingu, symbolika, krojový předpis, metodika her, topografie a práce s mapou, ruční práce, organizace, práce se stezkou, zdravotní péče, rostliny. Nejzábavnější byli ruční práce, kde jsme pracovali s kůží a každý si upletl náramek. Na obědy jsme chodili do příchovické hospody, snídali jsme namazaný rohlík a k večeři byly párky. V sobotu nás čekala čajovna a následovala očekávaná noční hra. Byli jsme rozděleni do čtyř družstev. Úkolem bylo najít místo, ze kterého bude

vidět na tři vrchy (Březník, Ticholovec a Černá skála) a sledovat ze kterého ve 22:15 vystřelí světlice, po té se tam co nejdříve dostavit. Jedno družstvo šlo na Březník, druhé na Ticholovec a dvě, družstva ve kterých jsme byli se Špuntem, šla společně také na Ticholovec. Už jsme byli téměř na místě, když začal ohňostroj. Nás to ale nezmátlo a počkali jsme si na určený čas. Vypadalo to, že byla světlice vystřelena z Černé Skály, a tak Já se Špuntem a naše družiny jsme se tam vydali s nadějí, že vyhraje. Za 45 minut jsme stáli na Černé skále a nikde nikdo. Tak nám došlo, že jsme se asi spletli. Volali jsme družině, ve které byl Zvěd a ty řekli, že to vzdali a šli do klubovny. Náš plán, že se vrátíme na Ticholovec ale nevyšel, protože nám kolem dvanácté hodiny volali z klubovny, ať okamžitě přijdem. Noční hra nedopadla úplně nejlíp, ale aspoň přeštičtí a dobřanští poznali krásy okolí Příchovic ☺.

V neděli následovaly další přednášky. Kurz jsme zakončili testíkem. Uklidili jsme, dostali osvědčení o absolvování rádcovského kurzu a hurá domů. Na kurz nikdy nezapomenu a to díky skautkám a našim zážitkům z celého víkendu ☺ .

Woko

Rádcovský kurz II

Jak možná někdo víte, od pátku 26.9 do neděle 28.9 probíhal v naší klubovně rádcovský kurz. Kurz začal v pátek v 19 hodin. Poté, co přišli i ti nejposlednější skauti, skautky a mladší roveři a rangers, byl kurz oficiálně zahájen. Dorazili skauti/skautky(roveři a rangers) z Dobřan, Přeštic a samozřejmě z Příchovic. Pak byla chvíle na večeři (z vlastních zásob - jídlo bylo zajištěno až od sobotní snídaně). S plnými břichy jsme si všichni sedli do kruhu na židle a pod vedením Kuly jsme začali hrát seznamovací hry. Po hrách se rozbalily spacáky a kdo chtěl, mohl jít spát. Například Dobřanští šli spát až v půl páté ráno.

Ráno jsme se nasnídali a začali přednášky (o kterých se tady nebudu moc rozepisovat).V první přednášce Historie skautingu jsme se dozvěděli něco o skautské minulosti, následovala druhá Kroj a symbolika a kupodivu třetí metodika her, po které jsme se s radostí přesunuli do hospody na oběd (řízek a bramborový salát) . Po obědě byla chvíle pauza a pak začala další přednáška Topografie, práce

s mapou, po ní Rukodělký, na které si mohl (kdo chtěl nebo komu nebránilo zranění) udělat pletený anebo kožený náramek. Pak byla další část Metodiky her a po ní večere (párek s chlebem). Večer se s úspěchem uskutečnila čajovna, doprovázená hudbou, která některé přítomné tak nadchla, že začali tancovat. Po čajovně jsme se dozvěděli, že bude dlouho očekávaná noční hra. Byli jsme rozděleni do 4 skupin a měli jsme se vtělit do parašutistů z druhé světové války a vyzvednout shozený náklad. Potíž byla v tom, že jsme měli tři body, kde se může uskutečnit shoz (Ticholovec, Černá Skála a Březník). Místo mělo být označeno světlicí přesně v 22.15. Ale samozřejmě by to nebylo ono kdyby si někdo v 22.05 nedělal ohňostroj na Březníku. Tak jsme se tam vydali ale po chvíli jsme viděli světlici nad Ticholovcem a šli jsme tedy tam. To ovšem neplatilo pro zbývající 3 skupiny, jedna zašla do Březníka moc brzy a neviděli světlici nad Ticholovcem a zbylé dvě se rovnou vydali na Černou Skálu. Nakonec náklad nedostal nikdo, protože i my jsme to, poté, co po nás němečtí vojáci (dosud nevím kdo to byl) stříleli, vzdali. Jak to vlastně bylo: měl jsem ve družstvu udatného Pípa a tři úžasné skautky(jedna z nich byla Veverka). Po vypuknutí ohňostroje jsme prchali na Březník. Když se nad Ticholovcem rozsvítila světlice, zjistili jsme svůj omyl a nabrali jsme správný směr. Vtom nás přepadlo neznámé nepřátelské komando. Dopadaly na nás dělobuchy a střely neznámých ráží. Úžasné skautky ječely a prchaly pryč a i chrabří bojovník Píp prohlásil:“Dál nejdu,dost bylo pohybu“. Ne protestoval jsem a šli jsme zachraňovat holé životy. Byla to legrace. V klubovně jsme spočítali stavy a šli spát.

Ráno nastali další skvělé přednášky Organizace, Práce se stezkou, Zdravověda, po které byl oběd(rajská omáčka s těstovinou) a další přednáška Příroda. Následoval velký úklid klubovny. Velký úklid klubovny přešel ve velký klid v klubovně. Všichni se učili na nadcházející test. Ten naštěstí, jak se ukázalo byl lehký, a tak ho každý hravě zvládl (divné je, že i Zvěd ,s rukou v sádře, který nemohl psát). Nakonec jsme všichni dostali osvědčení o účasti, rozloučili jsme se a hurá domů.

Panda

JOTI 2008

18.10. - 19.10.2008

Co to je?

Jamboree On The Internet nabízí dva dny v roce všem skautům a skautkám z celého světa možnost navazovat spojení s ostatními skauty, budovat přátelství, vyměňovat zkušenosti a to nezávisle na věku, náboženství a politickém systému v dané zemi. V posledních letech se počet zúčastněných skautů a skautek pohybuje lehce pod 500000, nejsilnější věková skupina jsou skauti a skautky do dvaceti let, to však nebrání dříve narozeným zúčastnit se a užít si tuto událost společně s mladými. Pro JOTI je zapotřebí pouze počítače připojeného k internetu. JOTI využívá všech služeb internetu, takže lze k navazování spojení použít např. e-mail, IRC chat, webchat, instant messaging (ICQ), voicechat, videochat,...

JOTI 2008 se blíží! Tentokrát s titulem Teepekův Music World. V polovině října (18.-19.10.) nastane dlouho očekávaný víkend, kdy k internetu usedá více než půl milionu skautů z celého světa. Připojte se?

Teepek navíc přináší pro české účastníky JOTI hry a soutěže na svých stránkách, i přímý přístup k registrační stránce světového JOTI.

Podrobnosti - www.teepek.cz

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Sova(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, goat22@seznam.cz

uzávěrka: 1.10.2008 **vyšlo:** 6.10.2008 **neprodejné**